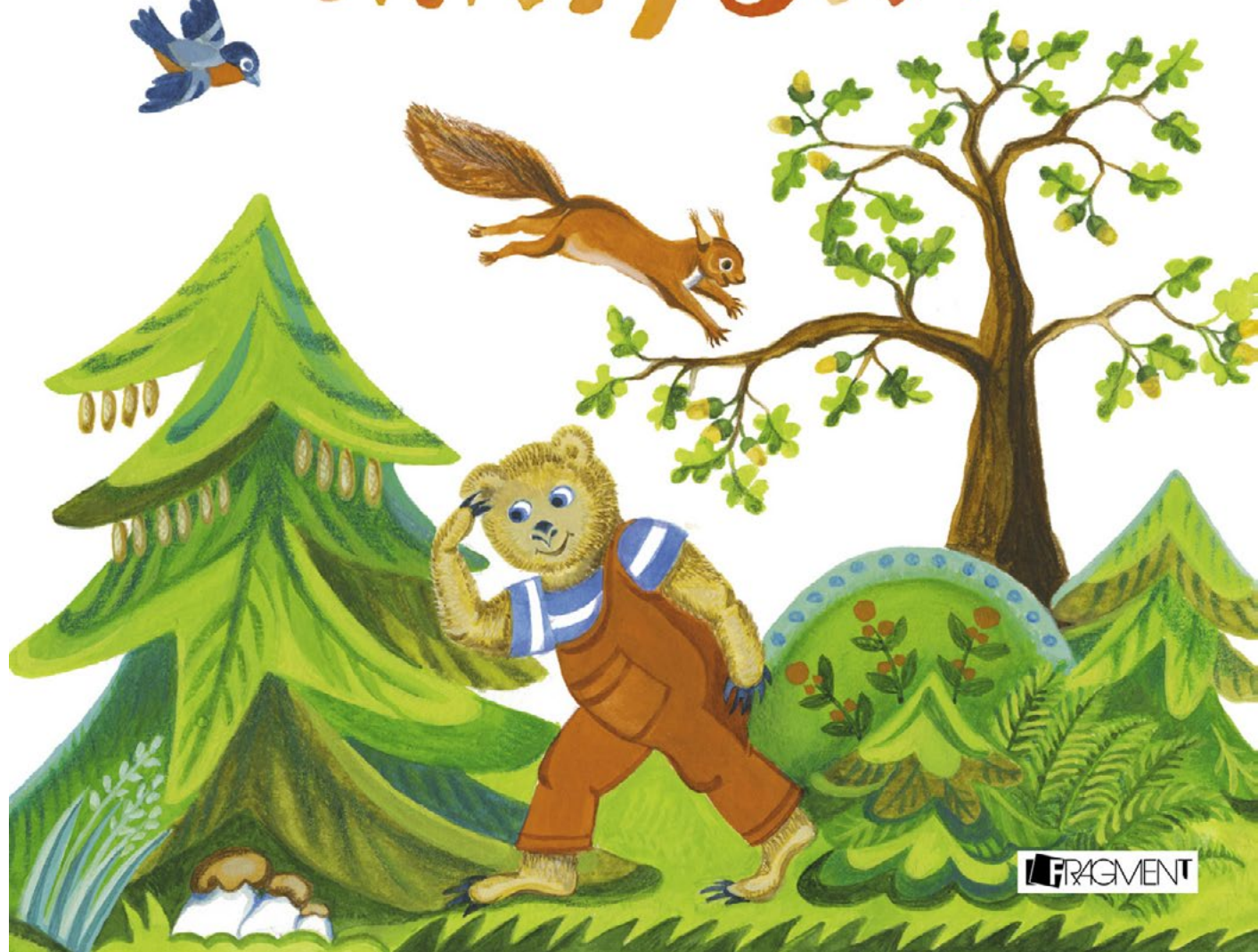

NEDLEČHY MEDVÍDKA MATÝSKA

Jitka
Komendová

Alena
Kadavá

FRAGMENT

Neplechy medvídko

Matýska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Komendová
Neplechy medvídko Matýska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NEDLECHY MEDVÍDKA MATÝSKA

Jitka Komendová

Ilustrovala

Alena Kadavá Grendysová

 FRAGMENT

OBSAH

Pod medvědí skálou ...7

Poprvé v medvědí školce ...14

Proč má datel červenou čepičku ...20

Výlet do zoo ...27

Jak se Matýsek ztratil ...32

Sám v hlubokém lese ...37

Na cestě domů ...42

Nad propastí ...49

Piráti ...55

Potopa ...60

Jak chutnají pečené brambory ...64

Když na hradě straší ...69

Konečně doma ...75

Matýskův let balónem ...79

Bratříček nebo sestřička? ...84

Pro Nikolku

POD MEDVĚDÍ SKÁLOU

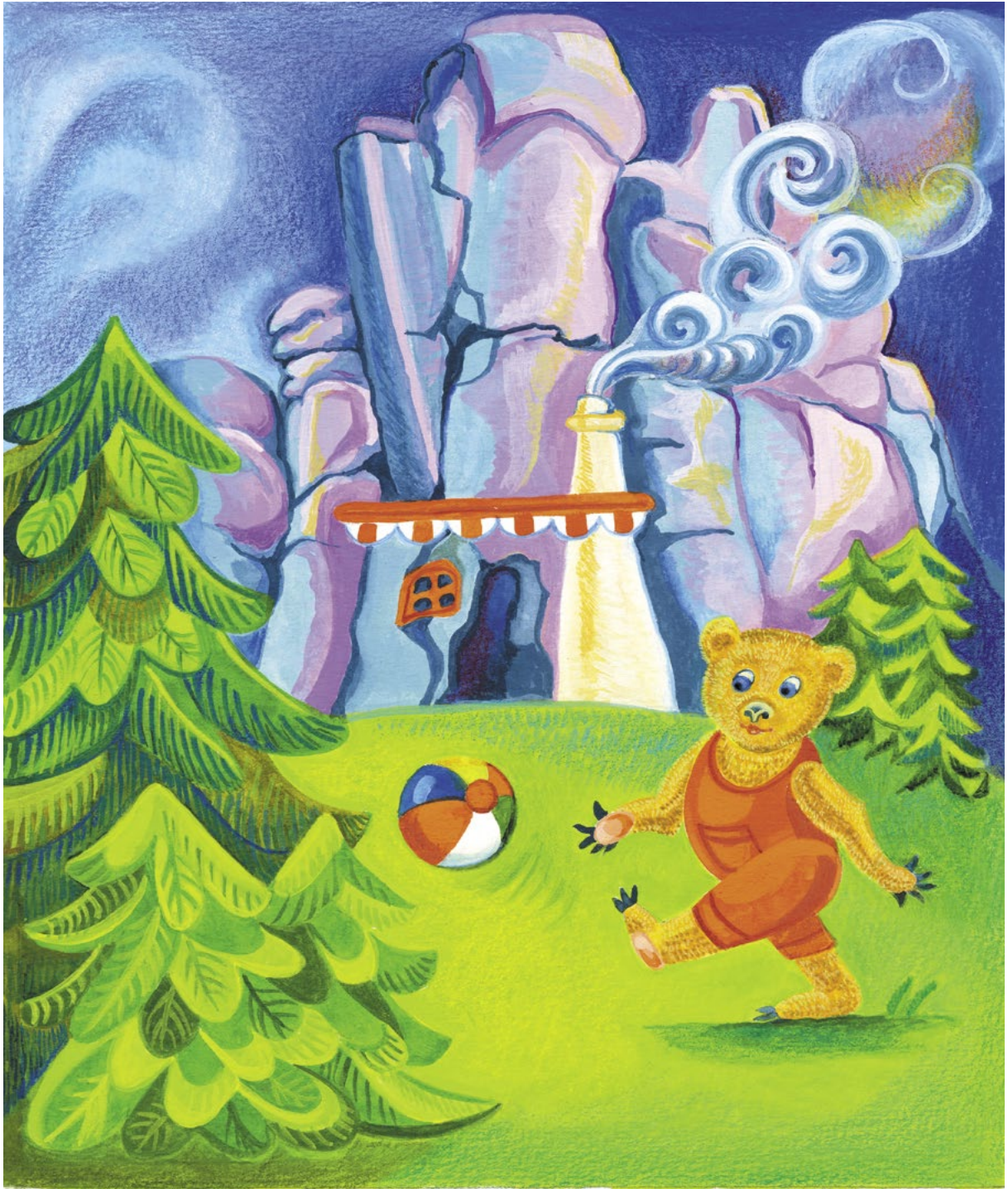
Uprostřed hustého lesa se k oblakům zvedala vysoká strmá skála, které se, kam až paměť sahá, říkalo Medvědí skála. Když se člověk na skálu podíval pozorně, na úpatí mohl zahlédnout vchod do jeskyně.

A nebyla to jeskyně ledajaká, protože si v ní našla domov celá medvědí rodinka. Maminka medvědice, tatínek medvěd a malý medvídek Matýsek.

Matýsek byl už od narození pěkný rošťák. Chvilíčku nikde neposeděl, pořád někde skotačil a poskakoval, běhal od maminky k tatínkovi a nedal pokoj, dokud si s ním alespoň jeden nezačal hrát nebo povídat.

Bylo ráno, maminka připravovala snídani a Matýsek ještě spal. To byla jedna z mála chviliek, kdy se jeskyní nerozléhal Matýskův zvědavý hlásek. Teď byl zachumláný ve své postýlce, deku měl až po bradu, spokojeně oddechoval a byly mu vidět skoro jen uši. Jenže stačilo, aby mamince spadla lžička na podlahu a bylo po klidu. Matýsek se protáhl, vyskočil z postele a spustil:

„Co budeme dělat, mami? Kde je tatínek? Budeme si hrát?“

„Dobré ráno, Matýsku,“ pozdravila ho maminka. Chtěla tak dát méďovi najevo, že nejdřív se sluší pozdravit a teprve potom se může ptát na to, co ho zajímá.

„Mami, já už jsem se vyspal, budeme si hrát?“

„Dobré ráno, Matýsku,“ zopakovala maminka a káravě se na něj podívala.

„Dobré ráno.“ Matýsek konečně pochopil, co mu tím vším chtěla maminka říct.

„Tak, Matýsku, nejdřív se zajdi umýt, vyčisti si zoubky, převlékni se a teprve potom se domluvíme, co budeme dělat dál.“

Matýsek věděl, že by mu žádné výmluvy nepomohly, proto se pomalu odšoural do koupelny, kde si opatrně namočil jedno a pak i druhé oko a vyčistil si zuby. Rychle se převlékl, ale pro jistotu se ještě chvilku v koupelně zdržel a pozoroval u stropu malého pavoučka křížáka,

který zrovna pracoval na své nové síti, aby mu maminka zase nevyčítala, že ranní

hygienu odbyl. Když vešel zpátky do kuchyně, do nosu mu pronikla nádherná vůně. Přesně věděl, co voní, ale přesto se maminky zeptal:

„Co to tady dneska tak krásně voní? Asi čerstvý chleba, vid? Že mi dáš alespoň maličký kousek k snídani?“

Maminka mu pohrozila prstem:
„Matýsku, k snídani si vezmi chleba od včera, namazala jsem ho medem. Už mockrát jsem ti říkala, že by tě po teplém chlebu moc bolelo břicho.“

„A koho po teplém chlebu bolelo, tak řekni, mami...“

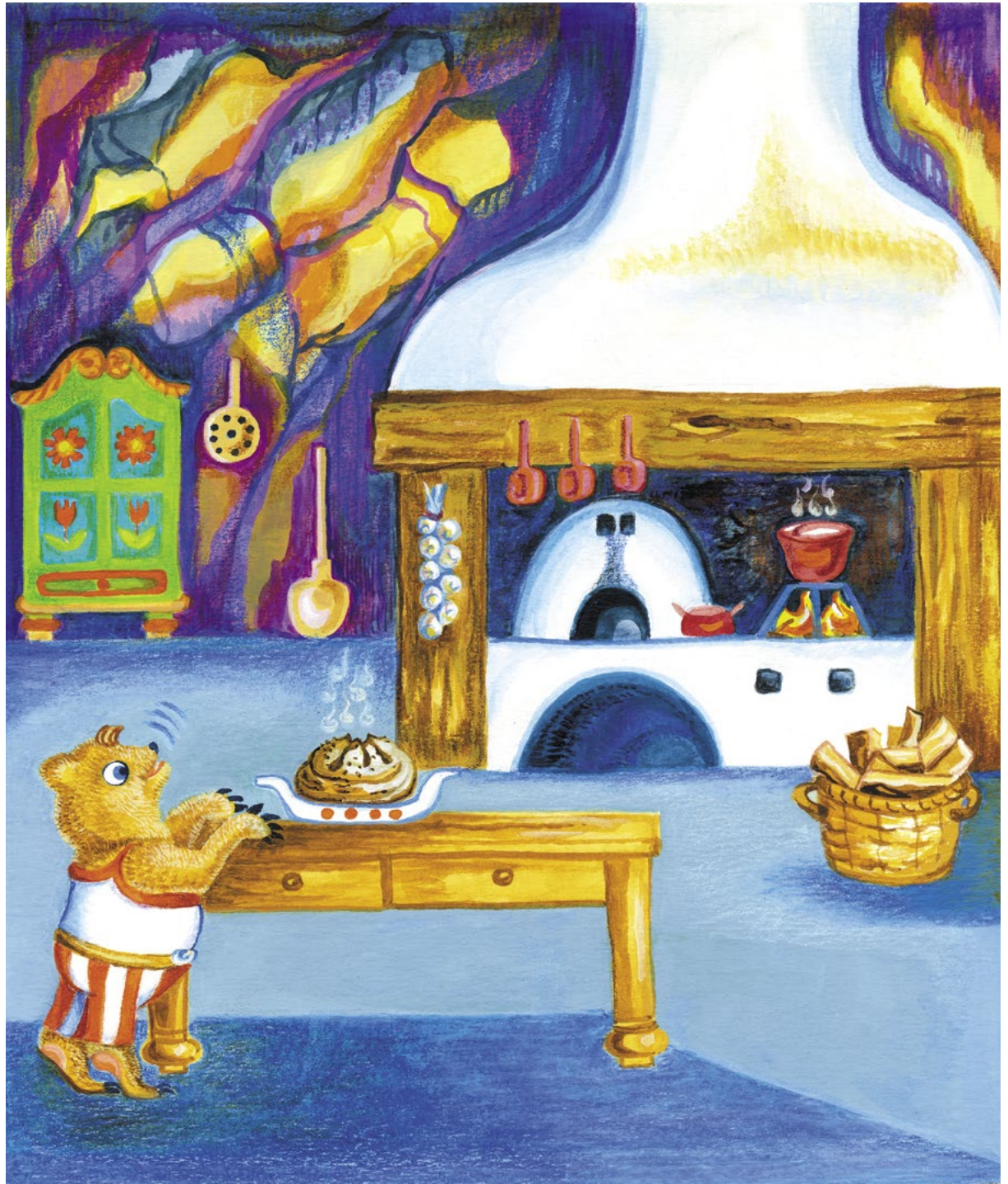
Matýsek se na to ptal pokaždé, když přišla řeč na teplý chleba a bolení břicha. Vždycky pak chtěl, aby mu maminka znovu a znovu vyprávěla, jak to bylo, když pekla chleba její babička.

„Tak dobře, Matýsku, naposledy ti budu ten příběh vyprávět, ale nejdřív si sedni a začni baštit.“

Nemusela ho víckrát pobízet, medvídek se s velkou chutí zakousl do chleba, z prstů si olíznul med a poslouchal, co mu maminka bude povídat.

„To bylo tenkrát, když byla tvoje prababička ještě mladá a měla dva malé medvídky, holčičku Mášenu a kluka Říšu. Maminka tak jako každý pátek zadělala ve velké míse těsto na chleba. Nechala ho stát několik hodin blízko roztopených kamen, aby bylo hezky v teple. A když bylo pěkně nakynuté, moukou posypala dřevěný vál, těsto rozdělila na čtyři stejně velké kusy a vytvarovala z nich hladoučké bochníky. Pak je dala do ošatek, potřela osolenou vodou a nechala je ještě chvilku odpočinout. Nakonec vyklopila každý bochník zvlášť na dlouhou lopatu a dala je do pece, aby se upekly. Do pece přikládala dřevo, které jí nanosil pradědeček. Jak se začal chleba péct a tmavnout, zavonělo to v místnosti tak, že oba malí medvíkové nechali hraní a pošťuchování a přiběhli rychle za maminkou do kuchyně. Už se jim začaly sbíhat sliny, jak měli na čerstvý chlebiček chuť.“

Dozlatova upečené bochníky vyndala maminka stejnou lopatou z pece, položila je na velký táč k pootevřenému oknu, aby vychladly, a vrátila se k medvídatům. Ta ške-mrala, aby jim maminka odkrojila alespoň maličký kousek na ochutnání, že mají na čerstvý chlebiček strašně velikou chuť. Ale nepochodila a maminku se jim nepodařilo přemluvit. Vysvětlila jim, stejně jako mockrát předtím, že teplý chléb se prostě jíst v žádném případě nesmí, protože by je kvůli tomu rozbolelo břicho. I když neradi, museli Mášenka i Ríša mamince slíbit, že se chleba ani nedotknou, dokud se nevrátí z lesa, kam chtěla jít natrhat maliny a ostružiny, aby mohla medvídatům udělat čerstvou ovocnou šťávu.

Sotva za ní zaklaply dveře, Ríša se začal kolem chladnoucích bochníků ochomýtat. Na chvíli ho Mášenka přemluvila, aby si s ní šel hrát, ale dlouho u žádné z her nevydržel. Vrátil se k pečeným chlebům, dloubal do nich prstem a zkoušel, jak jsou měkké. A nakonec neodolal a z jednoho si pořádný kus odlomil. Potom bochník otočil odtrženou stranou k ostatním, myslel si, že tak maminka nepozná, že ji neposlechl. Nic nedbal na to, že ho Mášenka napomínala, aby si vzpomněl, co jim před chvílí říkala maminka. Chuť byla silnější a nezůstalo jen u jednoho sněženého kousku.

Jenže, co se nestalo... Když se medvědice vracela s plnou bandaskou malin a ostružin domů, už zdaleka slyšela ukrutné kňučení, vzdychání a pláč. Rychle se rozběhla k domečku a ve dveřích se srazila s uplakanou Mášenkou. Dozvěděla se, co od začátku tušila. Vešla dovnitř a ve světnici našla malého Ríšu, který ležel v postýlce, oběma rukama si držel bolavé břicho a vzdychal. Maminka se chtěla v první chvíli na médu zlobit, ale nakonec si to rozmyslela, protože věděla, že už je Ríša za to, že ji neposlechl a bez dovolení jedl teplý chléb, potrestaný víc než dost. A mnohem víc, než kdyby mu za trest zakázala hrát si nebo ho večer poslala do postýlky bez ovocné šťávy.“

„A maminko, jak to dopadlo? Uzdravil se Ríša?“ ptal se Matýsek poté, co mu celý příběh dovyprávěla.

„To víš, že se uzdravil. Maminka mu uvařila bylinkový čaj, dávala mu na břicho obklady, a do večera mu bylo dobře. A sám potom slíbil, že už nikdy nebude teplý chleba jíst.“

Matýsek se na chvíli zamyslel, pak se usmál a moudře řekl:

„Já, maminko, taky slibuju, že nebudu nikdy teplý chleba jíst, i když na něj mám moc velkou chuť.“

Maminka se usmála, pohladila svého Matýska po hlavičce a byla ráda, jakého má hodného medvídka.

